o victimă mi-a provocat un sentiment de rușine și jenă, pe lângă lovitura suferită în amorul propriu — care este cealaltă față a monedei. O monedă care te face să te simți ca și cum ai fi comis un lucru rău, pentru care ești pedepsit. Nu voiam să știe nimeni. Niciunul din noi nu voia. Și am realizat și că va trebui să ne vindem apartamentul, deci nu era cazul să le dăm de veste potențialilor cumpărători cât de precară era situația noastră financiară și cât de vulnerabili eram.

În primele zile, umorul meu negru, ironic a pus stăpânire pe situație. Într-o seară, cum stăteam în camera mea și mă simțeam incapabilă să pricep tot ceea ce se întâmplase, un gând mi s-a ițit în minte: *Probabil că sunt unica persoană din lume căreia Bernie Madoff i-a tras-o de două ori.* Într-o primă fază, nu-mi stătea mintea decât la toți acei bani pe care-i pierdusem. Dublul sens al trădării nu l-am conștientizat de la bun început. Nu reușeam, de fapt, să pun degetul pe rană sau să cred cu adevărat.

În acea primă seară, fiul meu, Eric, a venit acasă la noi, la apartament. El avea o garsonieră în aceeași clădire, dar cu câteva etaje mai jos. Scena era de-a dreptul suprarealistă. Stăteam toți trei în camera de zi, cu un pahar de vin în mână și încercând să găsim un sens logic în ceea ce făcuse Bernie. Mă simțeam răspunzătoare. Eu mă ocupasem de investirea banilor noștri. Chestiunile financiare fuseseră întotdeauna lăsate în seama mea. Eu insistasem ca Eric să-și țină fondurile de investiții și cele de pensie la Bernie. A mea fusese ideea, în urmă cu patru ani, să ne refinanțăm apartamentul și să-i dăm lui Bernie banii lichizi ca să-i investească. Deși Ronnie înțelesese motivul și fusese de acord, eu continuam să consider că era responsabilitatea mea. Iar mai târziu, când m-am simțit datoare să lămuresc cu soțul și cu fiul meu natura dual a relației mele cu Bernie, vă puteți imagina că răspunderea pe care-o simțeam apăsându-mi pe umeri era aproape de nesuportat.

Pe parcursul serii, telefonul a sunat de câteva ori. Prieteni de-ai noștri, care știau de investiția noastră în firma lui Bernie, voiau să verifice dacă suntem bine. Le eram recunoscătoare pentru grijă — în sinea mea însă, nu mă puteam abține să mă gândesc că se simt ușurați, în taină, că nu sunt ei în locul nostru. De-a lungul anilor, mulți dintre amicii noștri se interesaseră cum ar putea participa și ei la fondul lui Bernie. Îl întrebasem pe Bernie, cu ceva timp în urmă, dacă pot aduce un prieten sau doi. Atunci el îmi spusese că fondul era „închis". Slavă Domnului că a fost așa! Nici nu vreau să mă gândesc cum m-aș simți știind că port răspunderea și pentru pierderile lor, nu numai pentru ale noastre!

N-am stat prea târziu în noaptea aceea. Eu am luat un medicament antianxiolitic și o pastilă de dormit și m-am dus devreme la culcare. Somnul era unica mea cale de scăpare din fața realității, de evadare din oribila situație în care ne aflam. Ciuleam întruna urechea la televizor, așteptând să înceapă știrile și să-i aud pe prezentatori spunând că e vorba doar de-o imensă eroare. N-a fost dimineață în care să nu dau căutare pe Google după cuvântul „Madoff", ca să văd ultimele noutăți.

El ne furase toți banii, dar eu tot nu reușeam să-l urăsc — ura este un afect extrem de epuizant, iar eu trebuia să-mi păstrez toate puterile intacte, pentru ca eu însămi, viața mea și familia mea să nu se destrame. Era vorba despre sentimentele și amintirile adunate de-a lungul a douăzeci de ani. Nu le poți face să dispară așa, peste noapte.

Ronnie n-a avut cunoștință de întreaga mea poveste până spre mijlocul lunii ianuarie. Eu începusem să discut, la modul confidențial, cu anumiți oameni despre ideea de-a scrie o carte, și mă temeam ca subiectul să nu răsufle sau să apară într-o bună zi pe pagina mondenă a vreunuia dintre ziarele mari. Am hotărât că era mai bine să-i spun înainte de a se întâmpla acest lucru. Aveam credința că Ronnie va

reacționa bine. Nu mă incomoda gândul de-a fi sinceră cu el. Nu eram mândră de ceea ce făcusem, dar, în cei aproape treizeci și șapte de ani de când eram căsătoriți, la atâta se reducea infidelitatea mea. În trecutul meu nu mai existau și alte „stafii".

Într-o seară, după cină, ne-am așezat să discutăm. I-am spus că am ceva să-i împărtășesc. I-am spus că urmează să fie un monolog și că nu vreau să aud nicio eventuală mărturisire similară din partea lui. Câtă spovedanie reciprocă poate suporta un mariaj?

Înainte ca el să-mi poată răspunde, m-am aruncat cu capul înainte:

— Am avut o aventură acum cincisprezece ani.

N-a părut să fie nici șocat, nici furios, dar a întrebat:

— Cu cine?

Asta era partea cea mai grea.

— Cu Bernie, am răspuns.

— Glumești! a zis el, aproape izbucnind în râs. Cu Bernie?! Cu el? Bine, dar Joey?...

Joey fusese iubitul meu din facultate, cu care păstrasem legătura de-a lungul anilor.

— Ce-i cu Joey? am întrebat eu.

— Credeam că, dacă e să ai vreodată o aventură cu cineva, despre el va fi vorba, a spus Ronnie.

— Nu, a fost Bernie.

I-am spus și fiului meu, Eric, o săptămână mai târziu. El s-a arătat afectuos și înțelegător.

— Ei da, tata avea pe-atunci niște probleme, nu-i așa?

Pentru ca lucrurile să meargă înainte, am decis să-mi spun povestea. Sper din toată inima că Ronnie va putea să mă ierte pentru faptul de-a fi făcut publice aceste momente intime din viața noastră.

PARTEA 1

CAPITOLUL 1

Era ora nouă dimineața, pe data de 25 februarie 1988, când m-am dat jos din taxi în fața clădirii placate cu oțel și granit roșiatic de la numărul 885 pe Third Avenue, am împins ușa și am intrat în holul imaculat și sclipitor, cu pereți din sticlă. Era faimosul Lipstick Building, „Bloc Ruj", din New York, denumirea dată unui zgârie-nori cu treizeci și patru de etaje din East Side, care ocupă tot spațiul dintre Strada 53 și Strada 54.

De la terminarea ei, cu doi ani în urma, ultramoderna structură cu trei planuri verticale suprapuse își atrăsese mulți admiratori. După părerea lor, liniile curbate și cromatica fastuoasă, în nuanțe de roșu, a Blocului Ruj creau un bine-venit contrast cu designul colțuros, în alb și negru, al blocului învecinat, Citicorp Center. Arhitecții John Burgee și Philip Johnson erau lăudați pentru contururile zvelte, elipsoidale și pentru ideea holului de la intrare, cu o neobișnuită formă ovoidală. Spațiul de recepție se ridica pe două etaje,

încorporând și o pasarelă pietonală. Pe-afară, structura era atât de fantezistă, dar plăcută ochiului, încât cu greu ți-ai fi putut imagina că între zidurile sale poate ține ceva atât de apocaliptic.

Curioasă să văd cu ochii mei, am pornit-o spre lifturile din holul de recepție. Mult lăudatul restaurant Toscana ocupa o porțiune consistentă a laturii dinspre Strada 54. Voiam doar să arunc repede un ochi înăuntru, ca să nu întârzii la întâlnirea fixată pentru ora nouă și un sfert la etajul optsprezece, cu directorul firmei de brokeraj care-i purta numele.

În calitate de directoare financiară a Fundației Hadassah, o organizație evreiască de caritate care reunea peste 350 000 de femei, mi se ceruse să le însoțesc pe trei dintre coordonatoarele noastre voluntare la o întâlnire, la care urmau să se discute detaliile logistice ale unei donații. De regulă, nu mă ocupam de asemenea lucruri, dar aceasta nu era o tranzacție uzuală.

Donatorul, un domn în vârstă, pe nume Albert I., trăia în Franța și dorea să rămână anonim. El rezervase suma de șapte milioane de dolari pentru finanțarea unui centru medical care urma să fie înființat de unul dintre doctorii noștri. Singurele condiții puse de el — și, la vremea aceea, era vorba despre cea mai mare donație pe care Hadassah o primise vreodată de la un singur binefăcător — constau în cerința ca banii să fie folosiți pentru susținerea centrului medical și ca administrarea fondurilor să fie făcută de un broker din New York, pe nume Bernard Madoff.

Era pentru prima oară când un donator stipula modul în care să fie păstrați și investiți banii oferiți. În mod normal, fondurile intrau direct în contul Hadassah. Solicitarea era oarecum neobișnuită, dar perfect rațională. Era o sumă foarte mare, care, gestionată cum se cuvine, putea să crească și mai mult, chiar dacă era folosită pentru finanțarea activităților

Hadassah. Domnul Madoff urma să disponibilizeze banii pe măsură ce era nevoie de ei. Între noi, la fundație, îl porecliserăm în glumă pe Albert I. „filiera noastră franceză".

Ajunsesem deja la a treia pastilă de Nicorette, când am auzit-o pe președinta noastră, Ruth P., strigându-mă din cealaltă parte a holului de recepție. Renunțasem la fumat cu peste un an în urmă, dar încă mai foloseam guma ca să-mi potolesc pofta de-a aprinde o țigară. Nu eram prea sigură că reușisem să mă las definitiv, fiindcă mai încercasem de vreo două ori înainte, fără succes. Îi promisesem fiului meu că voi mai face o încercare, după ce venise într-o zi plângând de la școală. Învățătoarea lui le ținuse o lecție despre pericolele fumatului, iar el era convins că mama lui va muri. Am făcut un pact personal cu mine însămi, pe principiul „psihologiei inversate", în sensul că, dacă nu voi reuși de data aceasta, nu voi mai încerca niciodată să mă las. Până în ziua de azi, deci, după douăzeci și trei de ani, n-am mai fumat nicio țigară.

Iuțind pasul pe lângă o colonadă de stâlpi din granit, cu tocurile țăcănind pe pardoseala din granit lustruit, am ajuns în dreptul lifturilor, unde mă așteptau Ruth și celelalte două coordonatoare. Trezoriera noastră, Debbie K., și Bernice T., președinta diviziei Hadassah International, m-au salutat, în timp ce eu încercam să-mi trag sufletul. Bernice era cea care avusese contactul inițial cu donatorul nostru, în timpul unei călătorii la Paris. Voia să participe la întâlnire ca să finalizeze tranzacția și ca să-l cunoască pe cel care avea să gestioneze fondurile.

Niciuna dintre noi, cele de la Hadassah, nu auzise vreodată de Bernard Madoff și nici de firma lui, Bernard L. Madoff Investment Securities. Din câte se pare, donatorul nostru îl cunoscuse printr-o relație personală, cu ceva ani în urmă. Pe toate ne-a surprins puțin faptul că donatorul refuzase și cel mai neînsemnat semn public de recunoștință: nici tu placă onorifică, nici tu inscripție comemorativă, nici măcar